

Meezwiepen

Het nare is dat boombeheerders en boomverzorgers ook een beetje verslaafd zijn aan die angstcultuur

Iedereen die dit vakblad leest, en zeker iedereen die zich helemaal door deze extra dikke uitgave van Boomzorg heeft geworsteld om op de laatste pagina aan te komen, is op de een of andere manier gek van bomen. Voor mij geldt dat in ieder geval wel. Als klein *menneke* van twee of drie werd ik door mijn vader meegenomen naar het bos en werd dan net zo makkelijk een klein halfuur zonder problemen aan de voet van een boom aan mijn lot overgelaten. Ik denk dat toen bij mij de liefde voor bomen en bossen is geplant. Of een paar jaar later, toen ik me op de kleine takjes van een fijnspar naar boven worstelde en daar lekker kon meezwiepen op de wind, en dan dat lekkere spannende gevoel in je buik door het zwaaien in de top van die boom, maar ook door het idee dat je ook uit de boom kon *pleuren*. Ik denk dat iedereen die dit blad leest dergelijke verhalen heeft en over zijn eigen wow-moment met bomen kan vertellen.

De maatschappij wil meer betalen om het risico van uitbrekende takken van één honderdste procent tot één duizendste procent te verlagen, dan in het echt vergroenen van de stad

Hoe anders gaat het vaak echt in onze sector. Daar worden bomen eigenlijk voornamelijk als een probleem gezien, eerder als een probleem dan als inspiratiebron. En wordt de passie die boomverzorgers en liefhebbers hebben

voor bomen, begraven onder dikke rapporten, enge boomziektes, moeilijke afkortingen, zorgplicht en effectanalyses. Natuurlijk is dat niet alleen de schuld van de bomenbranche. Het is inherent aan onze maatschappij, die tot heel veel cijfers achter de komma over alles zekerheid wil, en jammer genoeg meer wil betalen om het risico van uitbrekende takken van één honderdste procent tot één duizendste procent te verlagen, dan in het echt vergroenen van de stad. Dat met datzelfde geld wel honderd bossen geplant kunnen worden, waar kinderen in bomen kunnen klimmen en lekker op de wind mee kunnen zwiepen, wordt er nooit bij verteld. Het nare is dat boombeheerders en boomverzorgers ook een beetje verslaafd zijn aan die angstcultuur die is ontstaan rondom bomen. Die angstcultuur zorgt namelijk ook voor centjes. Omdat iedere boom een gevaar vormt, moet deze tot wel drie keer per jaar worden gecontroleerd. En dat betekent heel veel werk voor iedereen in de sector. Natuurlijk pleit ik niet voor een maatschappij waarin we alles maar laten groeien. Maar het gevolg van deze angstcultuur is ook dat we meteen naar de motorzaag grijpen om ieder probleem, vaak nog voordat het echt een probleem is, vooraf in de kiem te smoren.

Met vriendelijk groet,

Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

Be social

Scan of ga naar:

www.Boomzorg.nl/artikel.asp?id=19-6724